

Restituce

Podle ustanovení § 16 odst. 1, věta první zákona o půdě za pozemky, které se podle tohoto zákona nevydávají a za které nelze poskytnout jiný pozemek, náleží peněžitá náhrada ve výši ceny odňatého pozemku stanovené podle § 28a, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 14 odst. 8). K základním předpokladům úspěchu žaloby na poskytnutí náhradních pozemků patří mimo jiné, že oprávněná osoba je nositelkou restitučního nároku (že její nárok již dříve nebyl v plném rozsahu vypořádán a zcela nezanikl) a že jeho výše (v poměru k ceně žádaného pozemku či pozemků) je postačující; tyto otázky - vedle zjištění, zda-li žalovaná postupovala vůči oprávněné osobě způsobem nesoucím znaky liknavosti, libovůle, svévole či diskriminace a že požadované pozemky jsou k danému účelu vhodné - soud řeší ve sporu jako předběžné. Z uvedených ustanovení zákona o půdě (a ani z judikatury Nejvyššího soudu) nevyplývá, že by oprávněná osoba pro případ, že jí pro některou ze zákonných překážek nebyl vydán odňatý pozemek, nemohla svůj neuspokojený restituční nárok saturovat kombinací požadavku na finanční náhradu dle § 16 odst. 1 zákona o půdě a podáním žaloby o nahrazení projevu vůle povinné osoby s uzavřením smlouvy o bezúplatném převodu vlastnického práva k náhradnímu pozemku. Subsidiarita finanční formy náhrady a její volba oprávněnou osobou neznámá, že v procesu uspokojování restitučního nároku, zvláště v případech, děje-li se tak v delším časovém období, nemůže být zaměněna za formu naturální (za požadavek na vydání náhradního pozemku) a naopak. Uvedené přitom platí i tehdy, pokud se oprávněná osoba pro finanční náhradu rozhodla pod vlivem nesprávně provedeného ocenění restitučního nároku ze strany povinné osoby, které jí prakticky znemožňovalo účastnit se veřejných nabídek vyhlášených Státním pozemkovým úřadem, respektive dříve Pozemkovým fondem ČR.

Za relevantní způsob, jímž může oprávněná osoba brojit proti poskytnuté výši finanční kompenzace ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 zákona o půdě, lze považovat žalobu o nahrazení projevu vůle žalované s bezúplatným převodem náhradního pozemku. Není vyloučeno, aby oprávněná osoba jednotlivé způsoby náhrad kombinovala; zákon o půdě nic takového nezakazuje. Z hlediska práva na ochranu a uspokojení restitučního nároku nelze činit rozdíl mezi oprávněnými osobami, které žádají o naturální náhradu podle § 11a odst. 1 zákona o půdě, a oprávněnými osobami, které žádají o finanční náhradu podle § 16 odst. 1 zákona o půdě. Jejich postavení je rovné.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 28 Cdo 175/2025-419 ze dne 26.2.2025)

Nejvyšší soud rozhodl v právní věci žalobce R. J., zastoupeného JUDr. O.N., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice - Státnímu pozemkovému úřadu, se sídlem v P., o nahrazení projevu vůle, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 15 C 254/2022, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. září 2024, č. j. 55 Co 197/2024-362, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. září 2024, č. j. 55 Co 197/2024-362, se v části výroku I., v níž byl ve výrocích II. a IV. potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9. února 2024, č. j. 15 C 254/2022-313, ve znění opravného usnesení ze dne 4. června 2024, č. j. 15 C 254/2022-339, a ve výroku II. o nákladech odvolacího řízení ruší; současně se ve výrocích II. a IV. ruší rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 9. února 2024, č. j. 15 C 254/2022-313, ve znění opravného usnesení ze dne 4. června 2024, č. j. 15 C 254/2022-339, a věc se v tomto rozsahu vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 5 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 5 (dále „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 9. 2. 2024, č. j. 15 C 254/2022-313, ve znění opravného usnesení ze dne 4. 6. 2024, č. j. 15 C 254/2022-339, zastavil řízení ohledně pozemku parc. č. XY v katastrálním území XY, vymezeného geometrickým plánem č. 651-125/2022, vypracovaným Ing. Miladou Jelínkovou (výrok I.), zamítl žalobu v části, v níž se žalobce domáhal nahrazení projevu vůle žalované uzavřít se žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu pozemku parc. č. XY v katastrálním území XY, vymezeného geometrickým plánem č. 651-125/2022, vypracovaným Ing. Miladou Jelínkovou - dále „předmětný pozemek“ (výrok II.), nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu pozemku parc. č. XY v katastrálním území XY, vymezeného geometrickým plánem č. 651-125/2022, vypracovaným Ing. Miladou Jelínkovou a tvořícím nedílnou součást označeného rozsudku, který je ve vlastnictví České republiky, podle ustanovení § 11a zákona č. [229/1991](#) Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů - dále „zákon o půdě“ (výrok III.), a rozhodl o povinnosti žalobce nahradit žalované náklady řízení ve výši 2.184 Kč (výrok IV.).

2. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce se podanou žalobou domáhá vydání náhradních pozemků za pozemky odňaté, jejichž naturální restituci brání zákonem o půdě předvídané překážky (§ 11a odst. 1 zákona o půdě), a to poté, co kdy vztahu k restitučnímu nároku plynoucímu z rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu Praha ze dne 17. 2. 2006, sp. zn. PÚ 3557/05 (dále „rozhodnutí sp. zn. PÚ 3557/05“), jeho právní předchůdkyně již dne 21. 3. 2012 namísto náhradní naturální restituce uplatnila právo na poskytnutí peněžité náhrady dle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o půdě, s jejíž výší tehdy souhlasila a jež jí byla téhož roku i vyplacena. Soud prvního stupně uzavřel, že nelze vyhovět žalobě na převod vybraného náhradního pozemku mimo veřejnou nabídku žalované vycházející z požadavku na přecenění restitučního nároku založeného rozhodnutím sp. zn. PÚ 3557/05, neboť daný restituční nárok žalobce byl již dříve na podkladě žádosti jeho právní předchůdkyně vypořádán v plném rozsahu náhradou v penězích, čímž tento nárok zcela zanikl.

3. Městský soud v Praze (dále „odvolací soud“) k odvolání žalobce proti výrokům II. a IV. i žalované proti výroku III. rozsudkem ze dne 4. 9. 2024, č. j. 55 Co 197/2024-362, rozsudek soudu prvního stupně ve výrocih II., III. a IV. potvrdil (výrok I.) a žalobci uložil povinnost nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 492 Kč (výrok II.).

4. Odvolací soud - na rozdíl od soudu prvního stupně - dovodil, že přijetím peněžité náhrady došlo k vypořádání restitučního nároku žalobce dle rozhodnutí sp. zn. PÚ 3557/05 toliko částečně, neboť z provedených důkazů nevyplývá, že by právní předchůdkyně žalobce přijetím finančního plnění považovala tento restituční nárok za zcela vypořádaný nebo se jej hodlala nad rámec poskytnutého plnění vzdát. Konstatoval však, že zbývající dosud nevypořádanou část zmíněného restitučního nároku lze uspokojit výhradně prostřednictvím peněžité náhrady, nikoli převodem náhradního pozemku, jelikož původní oprávněná osoba a ani její právní nástupce nemůže změnit vybranou formu restituční náhrady poté, kdy byl restituční nárok částečně uspokojen. Odvolací soud proto rovněž dospěl k závěru o nedůvodnosti podané žaloby na převod předmětného pozemku.

II. Dovolání, vyjádření k dovolání

5. Proti rozsudku odvolacího soudu (výslovně toliko proti části výroku I., již byl potvrzen výrok II.

rozsudku soudu prvního stupně) podal žalobce dovolání. Splnění předpokladů přípustnosti dovolání ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „o. s. ř.“), spatřuje v tom, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí na dovolacím soudem již vyřešené otázce (hmotného práva), která má být dovolacím soudem posouzena jinak. Odvolacímu soudu vytýká, že se výslovně nevymezil vůči konkluzím prvoinstančního soudu učiněným s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 7. 2023, sp. zn. 28 Cdo 974/2023 (označený rozsudek, stejně jako dále citovaná rozhodnutí dovolacího soudu, je přístupný na internetových stránkách Nejvyššího soudu <https://www.nsoud.cz>), podle nichž poskytnutím finanční náhrady (podle § 16 odst. 1 zákona o půdě; na základě žádosti jeho právní předchůdkyně a v jí akceptované výši) byl jeho nárok na náhradu za nevydané pozemky vypořádán v celém rozsahu, a tudíž zanikl a žalobce se proto již nemůže domáhat převodu náhradních pozemků. S poukazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2024, sp. zn. I. ÚS 2763/23 (uvedený nálezy, stejně jako dále zmíněná rozhodnutí Ústavního soudu, je přístupný na internetových stránkách Ústavního soudu <https://nalus.usoud.cz>), připomíná, že k zániku jeho restitučního nároku mohlo dojít jen v tom rozsahu, v jakém mu byla poskytnuta finanční náhrada, tedy v části, ve které byl jeho restituční nárok žalovanou (byť nesprávně) oceněn a evidován; ve zbylém rozsahu - co do jeho skutečné, správně oceněné výše - považuje nárok za neuspokojený; lze jej tudíž vypořádat převodem náhradního pozemku. Dále se domnívá, že dovolání je přípustné ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. pro existenci otázky v rozhodovací praxi dovolacího soudu dosud neřešené, a to, zda v případě, že oprávněná osoba zvolí pro uspokojení části svého restitučního nároku finanční plnění a následně nedojde k plnému uspokojení jejího nároku, přechází na jejího právního nástupce i zvolená forma uspokojení. Navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v napadeném rozsahu zrušil. Současně navrhl, aby Nejvyšší soud vzhledem k možnému převodu vlastnického práva k předmětnému pozemku odložil právní moc dovoláním dotčeného rozsudku odvolacího soudu.

6. Žalovaná se k dovolání žalobce nevyjádřila.

III. Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu, u něhož to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.), oprávněnou osobou (účastníkem řízení) v zákonné lhůtě (§ 240 odst. 1, věta první, o. s. ř.) a že je splněna i podmínka povinného zastoupení dovolatele advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), zabýval se tím, zda je dovolání žalobce přípustné (§ 237 o. s. ř.).

8. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

9. Po přezkoumání napadeného rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 odst. 1 o. s. ř., jež takto provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věty první o. s. ř.), dospěl Nejvyšší soud k závěru, že dovolání žalobce je ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné pro řešení dovolatelem předkládané otázky hmotného práva, zda poskytnutí částečné finanční náhrady podle ustanovení § 16 odst. 1 zákona o půdě brání oprávněné osobě žádat v rozsahu dosud neuspokojené části restitučního nároku o naturální náhradu podle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o půdě. Tato otázka, na níž rozsudek odvolacího soudu (rovněž) závisí, nebyla, jak přílehlavě upozorňuje žalobce, dosud v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu řešena a dovolatel proti jejímu vyřešení odvolacím soudem výslovně brojí.

10. Oproti tomu, dovolání není ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné pro řešení otázky, zda poskytnutí částečné peněžité náhrady ve smyslu § 16 odst. 1 zákona o půdě způsobuje v čase zánik restitučního nároku i tehdy, nebyl-li zjištěn jednoznačný projev vůle oprávněné osoby zbytku tohoto nároku se vzdát. Byť lze přisvědčit mínění žalobce, že bez dohody s povinnou osobou či jednoznačného projevu vůle oprávněné osoby nelze mít restituční nárok za zcela uspokojený v případech, kdy povinná osoba poskytla oprávněné osobě finanční náhradu v nesprávné (nižší) výši, není možné přitakat jeho úvahám, že by v poměrech projednávané věci naznačený přístup odvolací soud aplikoval. Odvolací soud vycházel v projednávané věci ze zjištění, že z žádosti o vyplacení peněžité náhrady ze dne 21. 3. 2012 se nepodává, že by tímto právní předchůdkyně žalobce považovala restituční nárok za zcela vypořádaný nebo se jej mínila nad rámec poskytnutého plnění vzdát (viz bod 12 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Předmětné skutkové zjištění pak vedlo odvolací soud k závěru, že restituční nárok žalobce, respektive jeho právní předchůdkyně, byl vypořádan jen zčásti (poskytnuté finanční plnění nepokrývalo jeho správně vypočtenou výši), a tudíž žalobce mohl peněžitou náhradou nevypořádanou část restitučního nároku nabýt v pozůstalostním řízení (viz bod 13 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Odvolací soud proto - vzdor mínění dovolatele - neaproboval závěr soudu prvního stupně, že restituční nárok žalobce byl zcela vypořádan, popřípadě že celková výše dosud nevypořádaného restitučního nároku žalobce je nižší než cena předmětného pozemku (viz bod 14 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu). Odvolací soud se tak zjevně přidržel konkluzí formulovaných v dovolatelem citovaném nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2024, sp. zn. I. ÚS 2763/23, pročež Nejvyšší soud považuje za nadbytečné konfrontovat úvahy odvolacího soudu stran nastolené otázky se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 7. 2023, sp. zn. 28 Cdo 974/2023, jež byly korigovány právě uvedeným nálezem sp. zn. I. ÚS 2763/23. Za situace, kdy dovolatelem nastíněná otázka byla vyřešena zmíněným nálezem Ústavního soudu ze dne 22. 5. 2024, sp. zn. I. ÚS 2763/23, a kdy závěr odvolacího soudu, na němž jeho rozhodnutí spočívá, je s ním plně v souladu, není dovolání žalobce v rozsahu této otázky přípustné, neboť dovolací soud je konkluzemi přijatými v posledně uvedeném nálezu dle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky vázán (srovnej např. náleze Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2219/12, nebo ze dne 18. 11. 2014, sp. zn. II. ÚS 2127/14). Navíc podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu je dovolací přezkum vyhrazen pouze pro posouzení právních otázek, jejichž zodpovězení (v souladu s požadavkem dovolatele) je způsobilé přinést pro něj příznivější rozhodnutí ve sporu (srovnej např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2016, sp. zn. 29 Cdo 1173/2014, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2017, sp. zn. 28 Cdo 2204/2017). Dovolací argumentace žalobce o tom, že přijetím peněžité náhrady nebyl sporný restituční nárok zcela vypořádan, ke kterémuž závěru dospěl i odvolací soud, přitom potenciál přivodit pro dovolatele příznivější rozhodnutí ve věci evidentně nemá.

IV. Důvodnost dovolání

11. V rozsahu, v němž bylo dovolání žalobce shledáno přípustným, nelze mu rovněž upřít opodstatněnost.

12. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn odvolacím soudem, nemohl být dovoláním zpochybněn, a proto z něj Nejvyšší soud při dalších úvahách vychází.

13. Zmatečnosti [§ 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř.] a ani jiné vady řízení, jež mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí a k nimž dovolací soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou v dovolání namítány a z obsahu spisu se nepodávají.

14. O nesprávné právní posouzení věci (naplňující dovolací důvod podle ustanovení § 241a odst. 1 o.

s. ř.) jde tehdy, posoudil-li odvolací soud věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně vybranou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

15. Podle ustanovení § 11a odst. 1, věta první zákona o půdě oprávněným osobám uvedeným v § 4, kterým podle tohoto zákona nelze vydat pozemek odňatý způsobem uvedeným v § 6 odst. 1 a 2, převádí pozemkový úřad jiné pozemky na základě veřejných nabídek, není-li dále stanoveno jinak.

16. Podle ustanovení § 16 odst. 1, věta první zákona o půdě za pozemky, které se podle tohoto zákona nevydávají a za které nelze poskytnout jiný pozemek, náleží peněžitá náhrada ve výši ceny odňatého pozemku stanovené podle § 28a, pokud tento zákon nestanoví jinak (§ 14 odst. 8).

17. K základním předpokladům úspěchu žaloby na poskytnutí náhradních pozemků patří mimo jiné, že oprávněná osoba je nositelkou restitučního nároku (že její nárok již dříve nebyl v plném rozsahu vypořádán a zcela nezanikl) a že jeho výše (v poměru k ceně žádaného pozemku či pozemků) je postačující; tyto otázky - vedle zjištění, zda-li žalovaná postupovala vůči oprávněné osobě způsobem nesoucím znaky liknavosti, libovůle, svévole či diskriminace a že požadované pozemky jsou k danému účelu vhodné - soud řeší ve sporu jako předběžné (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4949/2007, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 8. 2018, sp. zn. 28 Cdo 4166/2017).

18. Z citovaných ustanovení zákona o půdě (a ani z judikatury Nejvyššího soudu příkladmo uvedené) nevyplývá, že by oprávněná osoba pro případ, že jí pro některou ze zákonných překážek nebyl vydán odňatý pozemek, nemohla svůj neuspokojený restituční nárok saturovat kombinací požadavku na finanční náhradu dle § 16 odst. 1 zákona o půdě a podáním žaloby o nahrazení projevu vůle povinné osoby s uzavřením smlouvy o bezúplatném převodu vlastnického práva k náhradnímu pozemku. Subsidiarita finanční formy náhrady a její volba oprávněnou osobou neznamená, že v procesu uspokojování restitučního nároku, zvláště v případech, děje-li se tak v delším časovém období, nemůže být zaměněna za formu naturální (za požadavek na vydání náhradního pozemku) a naopak. Uvedené přitom platí i tehdy, pokud se oprávněná osoba pro finanční náhradu rozhodla pod vlivem nesprávně provedeného ocenění restitučního nároku ze strany povinné osoby, které jí prakticky znemožňovalo účastnit se veřejných nabídek vyhlášených Státním pozemkovým úřadem, respektive dříve Pozemkovým fondem ČR.

19. K ústavně-právním aspektům uspokojování restitučního nároku relutární a naturální formou se vyjádřil Ústavní soud v nálezu ze dne 22. 5. 2024, sp. zn. I. ÚS 2763/23). V něm dovedl, že za relevantní způsob, jímž může oprávněná osoba brojit proti poskytnuté výši finanční kompenzace ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 zákona o půdě, lze považovat žalobu o nahrazení projevu vůle žalované s bezúplatným převodem náhradního pozemku. Není vyloučeno, aby oprávněná osoba jednotlivé způsoby náhrad kombinovala; zákon o půdě nic takového nezakazuje. Zdůraznil přitom, že z hlediska práva na ochranu a uspokojení restitučního nároku nelze činit rozdíl mezi oprávněnými osobami, které žádají o naturální náhradu podle § 11a odst. 1 zákona o půdě, a oprávněnými osobami, které žádají o finanční náhradu podle § 16 odst. 1 zákona o půdě. Jejich postavení je rovné.

20. V posuzované věci odvolací soud založil závěr, že se žalobce nemůže domáhat převodu náhradních pozemků ve smyslu ustanovení § 11a zákona o půdě (na podkladě žádosti o přecenění restitučního nároku uplatněné v roce 2018 a následně podané žaloby o vydání náhradních pozemků), na zjištění, že právní předchůdkyně žalobce namísto náhradních pozemků uplatnila právo na poskytnutí finanční náhrady (§ 16 odst. 1 zákona o půdě), s jejímž poskytnutím souhlasila a jež jí byla na podkladě akceptované žádosti vyplacena v roce 2012. Právní předchůdkyní žalobce zvolená forma uspokojení restitučního nároku dle názoru odvolacího soudu brání žalobci domáhat se převodu náhradního pozemku. Se zřetelem na shora uvedené však právní posouzení věci odvolacím soudem,

jenž se řádně nevypořádal s možností kombinovat při postupném vypořádávání restitučního nároku v poměrech zákona o půdě požadavek na finanční plnění a na převod náhradního pozemku, správné není.

21. Protože rozsudek odvolacího soudu je v rozsahu shora uvedeném založen na nesprávném právním posouzení věci, a je tím naplněn dovolací důvod uvedený v ustanovení § 241a odst. 1 o. s. ř., a jelikož dovolací soud současně neshledal, že by byly splněny podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí nebo zamítnutí dovolání nebo pro změnu rozsudku odvolacího soudu, nemohl postupovat jinak než rozsudek odvolacího soudu v části výroku I. jímž byl ve výrocih II. a IV. potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, jakož i v akcesorickém výroku II., zrušit (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Jelikož důvody, pro které byl zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i pro rozsudek soudu prvního stupně, Nejvyšší soud zrušil ve výroku II. a v akcesorickém nákladovém výroku IV. i prvostupňový rozsudek a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)